

2 søndag i påsketiden

Fjellhamar kirke 23. april 2017

Johannes 21, 1 – 14

PREKEN

JOHANNES 21,1-14

Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.

Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. «Kast garnet ut på høyre

side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.

Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtitte i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.

Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde.

RYKK TILBAKE TIL START

Dette var i følge Johannes tredje gang Jesus viste seg for disiplene. Første gangen var om kvelden påskedag i Jerusalem da disiplene i frykt hadde gjemt seg bak stengte dører. Andre gangen var åtte dager senere hvor Jesus særlig henvendte seg til Tomas som ikke var der første gangen, og som ikke ville tro hvis han ikke stikke fingeren i sårene til Jesus. At disiplene da også var samlet bak stengte dører kan tyde på at de fremdeles var i Jerusalem. Og nå, tredje gangen, var de ved Tiberiassjøen som er Genesaretssjøen. Det vil si hjemme i Galilea igjen. Det var flere dagers reise dit fra Jerusalem så det må ha nærmet seg to uker etter påskedag.

7 av 11 disipler var sammen der, hjemme ved fiskebåtene de hadde livnært seg på hele livet, inntil for tre år siden da denne Jesus snudde alt opp ned. Nå var alt snudd opp ned en gang til. Det var som om de hadde truffet den lange stigen helt på slutten i stigespillet, og raste helt tilbake til start. Usikkerheten som lå i returen til start var om det var tilbake til det gamle livet uten Jesus, eller om det var tilbake til start med Jesus. De hadde da

vitterlig møtt han to ganger, men han var jo ikke sammen med dem som før. Hva skal de gjøre nå, det var jo Jesus som sto for hele showet? Tilbake på hjemtrakten kjentes det tungt ut. Sjøen, båtene, landsbyene med kjentfolk overalt, og ingen Jesus. Det som startet med begeistring og som de hadde gått inn i med alt de hadde, var vel nå en fiasko. Møtet med den rå og brutale makten i Jerusalem hadde også satt en redselsfull støkk i dem. Men så hadde de jo sett han i livet to ganger etterpå, men hva skulle det bety, og hva skulle de ta seg til nå? Motet var ikke på topp akkurat.

Jeg drar ut og fisker, sa Peter. De andre ble med. Kanskje var det å ta fatt på den gamle hverdagens slit som var det neste nå. Det var i hvert fall noe de kunne. Den natta fikk de ingenting. Det kunne jo skje en fisker, det hadde de opplevd før, men akkurat nå var det tungt. Kan de ikke dette heller lenger, nå da? Natten og dagen, mørke og lys, er ladede begreper hos Johannes. Som motsatser, godt og vondt, mot og mismot. Nå var det svarte natta og svart hav. Ingen fisk.

Og etter en lang natt, kom morgenen med tomme garn og sultne mager. Å få beskjed om å kaste ut garnet på andre siden, noen få meter unna der du hadde kastet hele natten, kunne man jo trekke på smilebåndet av. Eller klikke på den idioten som skulle lære en gammel hund å pisse. Men det var noe ved situasjonen, som gjorde at de gjorde som denne mannen på stranden ropte til dem om. Og da de umiddelbart kjente draget i garnet som bare økte på, skjønte de det, Johannes først. Dette hadde de jo opplevd før. Da det hele startet, da de bare hadde hørt ryktene om en ny mester, så skjedde akkurat det samme. Han satt i båten til Peter og Andreas og underviste. Det var første gang de hørte han selv. Det var annerledes og grep dem. Da ba han dem, som da også hadde hatt en natt uten en fisk, midt på lyse dagen om å hive ut garnet. Og de fikk masse. Det var starten for tre år siden. Nå hadde de altså rast tilbake til start. Og så skjedde det igjen. Så om de hadde rast ned og tilbake til start så var det ikke uten Jesus.

Den impulsive Peter kastet seg i vannet, og svømte de 100 meterne, 200 alen, inn til land. Der var det

en kullild tent opp, og det var mat som varmes. Kullild er nevnt to ganger i hele bibelen, begge hos Johannes. Dette var den andre. Den første var i forgården til øverstepresten. Da var Peter også der. Og han bante på at ikke kjente Jesus. Og møte blikket til Jesus når han rett etterpå ble ført bort for å bli dømt, hadde svidd seg fast i sjela til Peter. Nå satt han ved en kullild igjen og måtte møte blikket til Jesus. Hvordan det gikk kan du lese om i versene etter vår tekst.

MOT OG MISMOT

Peter og de andre disiplene, hadde kanskje sine mest skiftende uker i livet. Mellom mot og mismot. Oppturer og nedturer. Forvirring og uro som dro de mellom resignasjon og fortvilelse, og håp og tro. Og de var nok ikke ferdig med det selv om de i løpet av disse ukene fikk beina under seg igjen på en grunnleggende måte.

Og det er sånn vi vel alle kjenner livet, og troen. Det er vandring mellom mot og mismot, oppturer og nedturer. Og i påske ble det så tydelig for meg hvor lett det er å preges av det du opplever nå.

Sammen med en kamerat gikk jeg tre dager i fjellet, fra hytte til hytte. En dag var planen å gå sju mil. Vi hadde 15 kg på ryggen hver så det var en tøff utfordring. Vi var ute kl. 07 om morgenen for da var det minusgrader og god gli. Kilometerne gled fint unna og humøret var bra, vi skal greie de 7 milene i dag. Men allerede kl 0930 hadde sola fått tak, og det ble sugende. De samme kilometerne tok dobbelt så lang tid. Nye beregninger med dette tempoet tilsa at det ville bli mørkt og vel så det hvis vi skulle komme frem til målet. Så møtte vi noen og fikk da litt glattere spor å gå i, og det så plutselig lysere ut igjen. Men den effekten varte bare en stund, og det gikk tregere og vi ble stadig mer slitne. Som møtte vi en løypemaskin! Og farten økte betraktelig. I 3 km for da passerte vi en kommunegrense og der snudde løypemaskinen. Dere skjønner. Det som var tankevekkende for meg i noe så overkommelig som en lang skitur, var hvor mye jeg ble preget av de rådende forhold.

(Holde dåpsbarnet Elisabeth). Et nytt liv. Fantastisk. Er det noe som kan gi nytt mot i livet så er det vel det å få et barn. Det fyller oss med så

mye glede, drømmer og forventninger som vel ingenting annet. Men så sammensatt er jo livet at det også kan gi en kraftig nedtur. En ting kan være en storesøster eller storebror som plutselig får konkurranse om oppmerksomheten og får en skikkelig nedtur. En annen ting er fødselsdepresjon som ikke rent få mødre kan smake på. Og det nye barnet skal gi seg i kast med dette livet. De vil oppleve oppturer og nedturer. Mot og mismot. Og dere foreldre og familie rundt skal hjelpe dem til å møte livet, med oppturer og nedturer, mot og mismot. Da er deres egne erfaringer med nettopp det, den beste ressurs.

Med Elisabeth har dere kjent på dette allerede. Under svangerskapet ble det oppdaget at hun hadde en hjertefeil, en sprekk i både forkammer og hovedkammer, som krevde en stor operasjon nå i disse tider. Dere ba til Gud for henne i menigheten deres. Neste kontroll så fant de den ikke, og det skjønte de ikke noe av. Men som det ble sagt, da lå hun litt feil til i forhold til bildet, så den var der nok. Nesten gang lå hun fint til og da viste bildene kun en liten sprekk i forkammeret. Ved fødselen

var det heller ingen sprekk igjen der. Hjertet er friskt og ingen operasjon er nødvendig.

Paulus skriver i Kolosserne 2,2, til menigheten der, som han til dels kjenner og til dels ikke har møtt: *Jeg ønsker at de skal få nytt mot i hjertet, bli knyttet sammen i kjærlighet og få hele rikdommen av overbevisning og innsikt, så de kan fatte Guds mysterium, som er Kristus.*

Det ønsker er det Gud vil fylle oss med. At vi skal få nytt mot. På livet sånn det er på godt og vondt. Med nedturer og oppturer. På troa sånn den er med sine gleder og utfordringer, sine velsignelser og nagende spørsmål. Mot og mismot. Det ønsker Jesus å gi oss – nytt mot. Det trenger jeg daglig, og jeg drømmer om at Fjellhamar kirke skal være et sted hvor vi sammen kan fatte nytt mot. I liv og tro, inn i enda en ny uke.

DET BEGYNNER Å LIGNE ET LIV

Nå til slutt skal dere få møte Svein-Erik som skal synges for oss. Du har hatt din dose av utfordringer og nedturer i livet, kanskje mer enn mange. Du er

åpen med at du har en bipolar lidelse. Hvilke utfordringer og nedturer gir det deg?

Svein- Erik svarer.

Hvordan møter du og snur du disse nedturene, og hva betyr troa og kirka for deg midt i dette?

Svein-Erik svarer.

Sammen med en gjeng fra aktivitetssenteret har du vært med å gi ut en CD, rett fra sjela. Der valgte dere hver deres sang som dere fremfører. Du valgte Ole Paus sin sang ”Det begynner å ligne et liv”.

Hvorfor valgte du den sangen?

Svein-Erik svarer og synger sangen.